అపరాధభావం

పోలంరాజు శారద

పూజకు పూలు కోస్తున్న వర్ధనమ్మ బయట కారు చప్పుడు వినిపించి గేటు వైపు చూసింది.

"ఏరా విజయ్ హాస్పిటల్‌కి టైం అవలా? పొద్దున్నే ఇట్లా వచ్చావు. పద లోపలికి కాఫీ తాగుదువుకాని." లోపలికి వస్తున్న మనుమడిని పలుకరించింది.

"ఈ రోజు నైట్ డ్యూటీ ఉంది అమ్మమ్మా, అందుకే కొంచెం ఆలస్యంగా వెళ్లొచ్చు. అవునూ సుగుణమ్మ ఏది?" సరాసరి పెరట్లో పని చేసుకుంటున్న నడి వయస్కురాలి దగ్గరకు వెళ్లాడు.

"అమ్మా, ఎట్లా ఉన్నావు?" మాటలు వినబడి ఆమె వెనుకకు తిరిగి చూసింది. కళ్లు సంతోషంతో విప్పారుకున్నాయి.

"విజయ్ బాబూ! ఎట్లా ఉన్నారు? అమ్మా నాన్నా కులాసానేనా?" అతని రెండు చెంపలు తన చేతులలో పట్టుకుని కళ్లల్లోకి ఆప్యాయంగా చూస్తూ అడిగింది.

"అంత బాగానే ఉన్నారమ్మా. నీ ఆరోగ్యం ఎట్లా ఉంది? వేళకు మందులేసుకుంటున్నావా? శివన్న సవ్యంగ ఉంటున్నాడా, లేకపోతే మళ్లీ మొదటికి వచ్చాడా?"

"బాగానే ఉన్నాను బాబూ, ఆయన కూడా మీ పుణ్యమా అని సక్రమంగానే ఉంటూ పనిచేసుకుంటున్నాడు."

"నీ చేత్తో కాఫీ టిఫిన్ తిని చాలాకాలమైంది. తిని పోదామని వచ్చాను. అమ్మా ఈ రోజు ఏం టిఫిన్ చేసావు?" ఆమె భుజాల చుట్టూ చేతులేసి లోపలికి నడుస్తున్న మనుమడిని చూస్తూ ఉన్న వర్ధనమ్మ మనసు పది సంవత్సరాల గతంలోకి తొంగి చూసింది.

వర్ధనమ్మ దంపతుల కొడుకు విదేశాలలో ఉండిపోయాడు. కూతురు పెళ్లయి ఆ ఊళ్లోనే పన్నెండేళ్ల కొడుకు భర్తతో ఉంటుంది అప్పుడప్పుడూ వచ్చి తల్లి తండ్రిని చూసి పోతూ ఉంటుంది. అంత పెద్ద ఇల్లు పెరడు ఇద్దరే ఉంటూ, తోడుగా ఉంటారు, ఇంక పనికి సాయంగా కూడా ఉంటారని సుగుణ దంపతులకు రెండు గదులు కట్టించి తమ కాంపౌండ్‌లోనే అట్టే పెట్టుకున్నారు.

సుగుణ భర్త ఆటో రిక్షా నడుపుకుంటూ ఉంటాడు. కానీ బాధ్యత అనేది బొత్తిగా లేదు వచ్చిన సంపాదన తన విలాసాలకే ఖర్చుపెట్టుకుని భార్యను, పద్నాలుగేళ్ల కొడుకును అసలు పట్టించుకునేవాడే కాదు. సుగుణ వర్ధనమ్మగారి ఇంట్లో వంటపనే కాక ఇంట్లో పనిమనిషి పనులన్ని కూడా చేస్తూ ఉంటుంది. ఆమెకు తన కొడుకు బాగా చదువుకుని అభివృద్ధిలోకి రావాలని కోరిక బలంగ ఉండేది.

తమకు ఎట్లా ఈ చాకిరి తప్పదు. కనీసం కొడుకైనా పైకిరావాలన్న తలంపుతో వాడిని పెద్ద స్కూల్లో చేర్పించింది. ఇంట్లో ఉంటే భర్త చేసే రాద్ధాంతంతో చదువుకొనసాగదని హాస్టల్లో పెట్టి మరీ చదివిస్తున్నది. తల్లి ఆశయాలకు తగ్గట్టే వాడు కూడా బుద్ధిగా చదువుకుంటున్నాడు.

ఇంట్లో పనిచేస్తున్నందుకు వర్ధనమ్మగారు బాగానే ముట్టచెబుతుంది. ప్రతిరోజూ అన్నం కూరలు కూడా ఇక్కడి నుండే పట్టుకెళ్లటంతో తనకు అద్దె ఖర్చు భోజన కర్చుకూడా తప్పుతున్నాయి. కానీ వచ్చిన ఆ జీతం రాళ్లు కూడా భర్త ఎక్కడ లాగేసుకుంటాడో అన్న భయంతో కొంత తన ఖర్చుల మటుకు ఉంచుకుని తతిమ్మాదంతా వర్ధనమ్మగారి దగ్గరే దాచుకుంటూ ఉంటుంది.

ఆవిడ కూడా చాలా పెద్దమనసుగల మనిషి "సుగుణా, నీ కొడుకు చదువు గురించి నువ్వేమీబెంగపడొద్దు. వాడు బాగా చదువుకుని పైకి వస్తానంటే నేనెంత సహాయమన్నా చేస్తాను. నా దగ్గర దాచుకున్న డబ్బులతో వాడి కాలేజీ ఫీజులకు సరిపోకపోతే నన్నడుగు. సాయం చేస్తాను" అంటూ ఆ భార్యాభర్తలు భరోసా ఇచ్చేటప్పటికి సుగుణకు మరింత ధైర్యం కలిగింది.

వర్ధనమ్మకు కొన్ని చాదస్తాలు కూడా ఉన్నాయి. ఆ చాదస్తమే సుగుణకే కాక మరికొందరి జీవితాలను కూడా మలుపు తిప్పింది.

ఆ రోజు సుగుణ పనులు ముగించుకుని "అమ్మగారు మళ్లీ మీ భోజనాల వేళ్టికి వచ్చి వేడివేడిగా రొట్టెలు చేసి పెడతాను. ఇంటికెళ్లి స్నానంచేసి మళ్లీ వస్తాను."

ఇంటికొచ్చిన సుగుణకు పరమానందంగా ఉంది. ఆ సంవత్సరంతో కొడుకు రవి పదవక్లాసు పాసవుతాడు. తరువాత కాలేజీలో చేర్పించాలి. కానీ ఫీజులకి పుస్తకాలకి తను దాచుకున్న డబ్బులు సరిపోతాయా లేదా అన్న బెంగ ఉండేది. కానీ అమ్మగారు బాబుగారు తాము కూడా సాయం చేస్తామనేటప్పటికి సుగుణ ఆనందానికి హద్దులు లేకపోయినాయి.

గబగబ స్నానం చేసి మళ్లీ అమ్మగారింటికి వెళ్లి రొట్టెలు చేసిపెట్టాలని బయల్దేరబోతుండగా రవితో కూడా హాస్టల్లో చదువుకుంటున్న శ్రీను పరిగెట్టుకుంటూ వగరుస్తూ వచ్చాడు.

"పిన్నీ, పిన్నీ రవి బళ్లో ఆడుకుంటూ పడిపోయాడు. స్పృహ తప్పింది. టీచర్లు గవర్నమెంట్ హాస్పిటలకి తీసుకెళ్లారు. నిన్ను వెంటనే పిలుచుకు రమ్మన్నారు."

ఆ కబురు విని వెంటనే ఇంట్లోకి వెళ్లి వర్ధనమ్మగారికి చెప్పి శ్రీను వచ్చిన ఆటోలోనే బయల్దేరింది.

హాస్పిటల్లో వెంటనే రెండువేల రూపాయలు కట్టాలి అన్నారు. గవర్నమెంట్ హాస్పిటలే కానీ కొన్ని పరీక్షలు చేయాలి, వాటికి ఖర్చు అవుతుంది వెంటనే కట్టాలి అన్నారు. సుగుణ మళ్లీ ఆటోలో ఇంటికి వచ్చింది. ఎంత ఖర్చయినా ఫరవాలేదు. తను అమ్మగారి దగ్గర దాచుకున్న డబ్బు ఉంది. దేవుడా నువ్వే నా బిడ్డను కాపాలి అని పదే పదే వేడుకుంటూ ఇంటికి వచ్చింది.

ఇంట్లోకి వెళ్లి సంగతి వివరించి, "అమ్మగారు, నాకొక అయిదువేల రూపాయలు ఇవ్వండి. నేను హాస్పిటల్లో కట్టేస్తాను." అని అడిగింది.

"అయ్యో అదేంటి సుగుణా, దీపాలు పెట్టింతర్వాత నేను డబ్బు ముట్టుకోనని తెలుసుగా, ఎట్లా ఇవ్వమంటావు?"

"అమ్మగారూ, ఈ సమయంలో ఇట్లాంటివన్నీ పెట్టుకుంటే ఎట్లాగమ్మా? నా కోసం, నా కొడుకు కోసం ఈ ఒక్కసారికి డబ్బు ఇవ్వండమ్మా" వేడుకుంది. కానీ వర్ధనమ్మగారు కొన్ని విషయాల్లో నిక్కచ్చిగా ఉంటుంది. ఎంత ప్రాధేయపడ్డా ఆవిడమటుకు ససేమిరా బీరువా తీయటానికి ఒప్పుకోకపోవటంతో సుగుణ నిరాశగా వచ్చిన దారినే తిరిగి అదే ఆటోలో వెళ్లిపోయింది.

అక్కడ ఈలోగా రవిని చేర్పించిన స్కూలు టీచర్లు డబ్బుకట్టి కావలసిన టెస్టులు చేయించారు. వారికందరికి సుగుణ సంగతి తెలుసు. తమ డబ్బు ఎక్కడికీ పోదన్న ధీమా.

తెల్లారితేకానీ రిపోర్టులు రావన్నారు. ఇంక అక్కడే చెట్లకింద ఆ రాత్రి గడపడానికి నిశ్చయించుకుంది సుగుణ. కూడా వచ్చిన పిల్లలు, టీచర్లు బాగా పొద్దుపోయేదాకా తోడుండి మళ్లీ పొద్దున్నే వస్తామని, ఏమీ దిగులుపడవద్దని ధైర్యం చెప్పి, ఆవిడకు కాఫీ టిఫిన్ ఇచ్చి తినిపించి వెళ్లిపోయినారు.

తెల్లారింది. రవికి ఇంకా స్పృహ రాలేదు. పెద్ద డాక్టరు వచ్చాడు. మిమ్మల్ని పిలుస్తున్నారు, అని పిలిచేటప్పటికి లోపలికి వెళ్లింది.

"అమ్మా మీ వాడికి తల లోపల రక్తం గడ్డ కట్టింది. దానికి కొన్ని ఇంజక్షన్లు ఇవ్వాలి. అవి మాదగ్గర లేవు. వెంటనే వెళ్లి కొనుక్కొస్తే మా ట్రీట్‌మెంట్ ప్రారంభిస్తాము" మందు చీటీ చేతిలో పెట్టారు. పక్కనే ఉన్న మందులషాపుకెళ్లి చూపించింది. అవి చాలా ఖరీదైనవి అని తెలిసింది. మళ్లీ ఆటో వేసుకుని ఇంటికెళ్ళింది.

"ఏం సుగుణా, రవి ఎట్లా ఉన్నాడు?" వర్ధనమ్మగారి భర్త ఆరాటంగా అడిగారు.

సంగతి వివరించి "ఆ ఇంజక్షన్లు చాలా ఖరీదైనవి. వెంటనే కొనాలి. నాకు డబ్బు ఇప్పిస్తే వెంటనే వెళ్లి కొని వాళ్లకు ఇచ్చి వస్తాను."

అప్పుడే తలంటుకుని కాళ్లకు పసుపు రాసుకుని పూజ చేసుకోటానికి వెళ్లబోతున్న వర్ధనమ్మ.

"ఇదేం ఖర్మ సుగుణా? నిన్న కాస్త పొద్దుండగానే వచ్చి ఉంటే నీకీ తిప్పలు తప్పేవిగా, దీపాలు పెట్టాక వస్తివి. ఇప్పుడేమో శుక్రవారప్పూట వస్తివి. ఆ ఆస్పత్రివాళ్లు డబ్బు గుంజటానికి అట్లాగే చెప్పుతారు. నీ దగ్గర డబ్బు లేదని చెప్పు. గవర్నమెంటు ఆస్పత్రి. ఎవడికోసం చచ్చినట్టు వాళ్లే తెప్పించి ఇస్తారు. లేకపోతే మీ అయ్యగారి స్నేహితులు ఉన్నారు. వాళ్లచేత చెప్పిస్తారులే. మీ అయ్యగారి పేరు చెప్పు"

నోటమాట రాక నిలబడిపోయింది సుగుణ.

ఆయన కూడా నచ్చచెప్పబోయాడు. "అదికాదు వర్ధనీ, ఎంత గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్ అయినా కొన్ని ఖర్చులు ఎవరిది వారే పెట్టుకోవాలి. ఎంతో కొంత ఇచ్చి పంపించు. ఆలస్యమైతే మళ్లీ కష్టం."

ఎంత చెప్పినా ఆవిడ మటుకు శుక్రవారం నాడు డబ్బు ఇవ్వటానికి ఒప్పుకోలేదు. సుగుణ దుఃఖంతో వెనుతిరిగింది. డబ్బులు ఉండి కూడా సమయానికి ఆదుకోలేకపోయిన తన నిస్సహాయతకు తనమీద తనకే కోపం వచ్చింది. తెలిసిన వాళ్లందరిని అడిగింది. కనీ తన దౌర్భాగ్యం. అది నెల చివర అవటాన ఎవరు ఆదుకోలేకపోయినారు

రవి చదువుతున్న స్కూలుకెళ్లి వాళ్లకు తన పరిస్థితి వివరించింది. అందరూ జాలిపడి తమకు తోచినంత ఇచ్చారు. అంతా పోగేసుకుని, ఆ రోజు మందులకు సరిపోతాయి అనుకుని హాస్పిటల్ దగ్గరకు చేరేటప్పటికి పుణ్యకాలం కాస్తా దాటిపోయింది.

వెళ్లగానే అక్కడి సిబ్బంది విరుచుకుపడ్డారు. "ఏం తల్లివమ్మా, కొడుకు ఇక్కడ చావుబతుకుల్లో ఉంటే నువ్వు తీరిగ్గా ఆర్చుకుని తీర్చుకుని ఇప్పుడు వస్తావా? ఒక్క గంట ముందర ఆ ఇంజక్షన్ తెచ్చి ఉంటే నీ కొడుకు నీకు దక్కేవాడు కదా. అదిగో అక్కడ శవాల గదిలో పెట్టారు. వాళ్లకు ఎంతో కొంత ముట్టచెప్పి బాడీని తీసుకుని వెళ్లు"

వాళ్లు ఇవ్వవలసిన ఇన్ఫర్మేషన్ వాళ్లు ఇచ్చి వెళ్లిపోయారు.

సుగుణకు మొదట్లో ఏమీ అర్థంకాలేదు. అర్థం చేసుకునేటప్పటికి ఇంక కాళ్లు చేతులు ఆడలేదు. పోయి రాత్రి కూర్చున్న చెట్టు కిందే కూర్చుని ఆలోచనలో పడింది. ఆ షాక్‌లో ఏడుపు కూడా రాలేదు. ఈ లోగా కబురు విన్న ఆమె భర్త శివన్న కూడా అక్కడకు వచ్చాడు.

కొంత తడవకు తేరుకుని, "నువ్వు ఇక్కడే ఉండు. నేను ఇప్పుడే వస్తాను." హాస్పిటల్ లోపలికి వెళ్లింది.

"పెద్ద డాక్టర్ గారితో మాట్లాడాలి" అని అడిగి ఆయన గదిలోకి వెళ్లింది.

"సారీ అమ్మా సమయానికి మందులు తేనందువల్ల నీ కొడుకును కాపాడలేకపోయాం ఆఫీసులో అడిగి సంతకాలు పెట్టి తీసుకెళ్లవచ్చు."

"డాక్టరుగారు, మీతో కొంచెం మాట్లాడాలి."

ఆయన బయటకు వెళ్లేవాడల్లా ఆగిపోయాడు.

"రవికి తలలోపల దెబ్బ తగిలిపోయినాడన్నారు కదా!"

"అవునమ్మా, ఏం ఏమైనా సందేహమా"

"అంటే తతిమ్మా అవయవాలు అన్ని సక్రమంగానే ఉన్నాయికదా" కొడుకు మరణంతో ఆమెకు ఏమైనా మతి చలించిందేమోననని అనుమానం కలిగింది ఆయనకు. కానీ ఓపిగ్గా ఆవిడ సందేహాలకన్నింటికి సమాధానం చెప్పాడు. ఆవిడ కోరిక విని ఆశ్చర్యపోయాడు. ఆఫీసులో నుండి సంబంధించిన స్టాఫ్‌ని పిలిపించి ఆమెకు పరిచయం చేసాడు.

ఫార్మాలిటీస్ అన్నీ ముగించుకుని సుగుణ, శివ ఇల్లుచేరేటప్పటికి బాగా రాత్రయింది.

ఎవరికోసమూ ఆగని సూర్యభగవానుడు తన డ్యూటీ తను చేస్తూ వచ్చేసాడు.

"ఈ సుగుణ ఈ వేళయినా వస్తుందో, రాదో" అనుకుంటూ తలుపు తీసిన వర్ధనమ్మకు యధాప్రకారం చిమ్మి ముగ్గు పెట్టిన వాకిలి చూసి ఆగింది. ఈలోగా అలవాటు చొప్పున తన దగ్గరున్న తాళాలతో పెరట్లోనుండి వంటింటి తలుపు తీసి సుగుణ పెడుతున్న కాఫీ వాసన ముక్కుపుటాలకు తగిలింది.

"నే చెప్పలేదుటండి. అదిగో సుగుణ అప్పుడే పనిలోకి కూడా వచ్చేసింది." అంటుండగానే కాఫీ కప్పులతో ప్రత్యక్షమైంది సుగుణ.

"నే అన్నట్టే అయిందా సుగుణా. రవిని హాస్టల్‌లో దిగబెట్టి వచ్చినట్టున్నావు. నే చెప్పలా, ఈ డాక్టర్లంతా ఇంతే అయిందానికి కానిదానికి కంగారు పెట్టేస్తుంటారు. ఇట్లాగే ఒకసారేమైందో తెలుసా..?" ఫోన్ మోగుతుంటే ఎత్తి స్పీకర్ ఆన్ చేసింది.

అవతలనుండి అందరికి వినబడేలాగా కూతురు గొంతు వినిపించింది. "అమ్మా, ఎంత శుభవార్తో తెలుసా"

"ఏంటే పొద్దున్నే అంత శుభవార్త. మళ్లీ నీళ్లు పోసుకున్నావా ఏంటి" నవ్వుతూ అడిగింది.

"చాల్లేమ్మా నీ సరసాలు. నిన్న మన డాక్టర్ అంకులు ఫోన్ చేసి డోనర్ దొరికాడు, విజయ్‌ని తీసుకుని రమ్మన్నాడు. రాత్రికి రాత్రే ఆపరేషన్ కూడా చేసేసాడు. రాత్రి అంతా అయేటప్పటికి చాలా ఆలస్యం అయింది. అన్ని క్షణాల మీద జరిగిపోయేటప్పటికి మీకు చెప్పలేకపోయినాను. డాక్టర్ ఇప్పుడే వచ్చి ఆపరేషన్ సక్సెస్ అని చెప్పాడమ్మా" కూతురు గొంతులో ఆనందంతో కూడిన గద్గత విని తల్లి మనసు కదిలిపోయింది.

మనుమడు విజయ్ కొంతకాలం క్రితం ఆడుకుంటుంటే కంట్లో పుల్లగుచ్చుకుని చూపుపోయింది. ఎవరైనా డోనర్ ఉంటే చూపు తిరిగి వచ్చే అవకాశం ఉందని డాక్టర్లు చెప్పేటప్పటికి అంతా ఆ మంచి సమయం కోసం వేచి చూస్తూ ఉన్నారు.

"ఎవరమ్మా ఆ పుణ్యాత్ములు"

"పాపం ఎవరోనమ్మా, మన విజయ్ వయసు పిల్లవాడేనట, మొన్న స్కూల్లో తలకు దెబ్బ తగిలిందట. పేదరికం వల్ల సకలంలో సరైన వైద్యం లభించక నిన్ననే మరణించాడట. అతని తల్లి ఆరోగ్యంగా ఉన్న అతని శరీరాన్ని హాస్పిటల్‌కి డొనేట్ చేస్తూ, అవసరమున్న వారికి అతని అవయవాలు అమర్చమని రాసి మరీ బాడీని వదిలేసి వెళ్ళిందట."

అక్కడే ఉండి న్యూస్ పేపర్ చదువుతున్న ఆయన శిలాప్రతిమ అయిపోయినాడు. ఇంతలో కుళ్లి కుళ్లి ఏడుస్తున్న శబ్దం విన్న వర్ధనమ్మ తల తిప్పి చూసేసరికి అంతా అర్థమైంది. "అమ్మా ఎవరమ్మా ఆ ఏడుస్తున్నది?."

"మళ్లీ నేను ఫోన్ చేస్తాను" అని పెట్టేసి సుగుణ దగ్గరకు వెళ్లి ఏడుస్తున్న ఆమెను గట్టిగా పట్టుకున్నది. తూట్లుపొడిచే చూపులతో తనను చూస్తున్న భర్త వంక చూసే ధైర్యం కూడా లేకపోయింది. ఆ తరువాత కూతురికి అన్నీ వివరించి భోరుమన్నది.

ఆ కన్నతల్లి కడుపుకోతకు కారణం ఎవరు. తానేనా?

"ఏం అమ్మమ్మా, ఆలోచనలో పడ్డావు? సుగుణమ్మ చేసిన ఈ పెసరట్టు రుచి మరింకెక్కడా దొరకదు తెలుసా?" అంటూ పలకరిస్తున్న మనుమడి కళ్లల్లో కనిపిస్తున్న రవిని దిగులుగా చూసింది.

ఎన్ని సంవత్సరాలైనా ఈ అపరాధభావం వదలటంలేదు

Click here to share your comments on this story